

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci žalobce: **Mgr. M. D.**, zast. JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou, se sídlem v Jihlavě, Dvořákova 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, za účasti: 1) P. R., 2) M. R., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2011, č.j. KUJI 41149/2011, sp. zn. OUP 126/2011 Cí-2,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. **Vymezení věci**

[1] Stavební úřad Magistrátu města Jihlavy (dále též „správní orgán I. stupně“ či „stavební úřad“) vydal dne 8. 2. 2011, č.j. MMJ/SÚ/4372/2010-8, rozhodnutí, kterým stavebníkům (osobám zúčastněným na řízení – M. R. a P. R.) dodatečně povolil tyto stavby: stavba pro rodinnou rekreaci, která byla započata na pozemku p.č. 30/7; zpevněné plochy kolem stavby

pro rodinnou rekreaci, včetně odstavných stání, umístěných na pozemcích p.č. 30/7 a 30/2; komunikačního napojení (sjezd) na účelovou komunikaci umístěnou na pozemku p.č. 1490/1, kdy sjezd je umístěn na pozemcích p.č. 30/2 a 13/3; přípojky el. energie, umístěné na pozemku p.č. 30/7; přípojky vody, umístěné na pozemku p.č. 30/7; kanalizační přípojky včetně nepropustné jímky na vyvážení, umístěné na pozemcích p.č. 30/7 a 29/3; sběrných vsakovacích jímek na dešťové vody včetně napojení od okapních žlabů, umístěných na pozemku p.č. 30/7; zařízení staveniště umístěného na pozemku p.č. 30/7; oplocení části pozemků p.č. 30/7, 29/3, 30/2 a 30/3, všechny umístěné v kat. území Vysoká u Jihlavy, obec Jihlava (dále též „rekreační objekt se souborem staveb“).

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím a potvrdil tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

Shrnutí základních žalobních bodů

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou, ve které uváděl zejména následující žalobní body.

[4] Podle žalobce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjadřuje nesprávný závěr, že rozestavěnou stavbu, která byla postavena bez stavebního povolení, nelze projednat znovu v řádném stavebním řízení podle hledisek uvedených v § 111 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), ale analogicky podle § 129 odst. 1 až 3 stavebního zákona. Podle žalobce měl stavební úřad postupovat dle § 111 a násl. stavebního zákona. Stavebníkům nemělo být usnadněno ani umožněno obejít zákon. Podle žalobce měli stavebníci výhodnější postavení než ten, kdo zákon dodržuje a respektuje práva druhých. Žalobce již dříve namítal, že v tomto státě se vyplatí nedodržovat právní předpisy.

[5] Podle žalobce žalovaný obhájí postup stavebníků i správního orgánu I. stupně a dovozuje, že v rámci dodatečného stavebního povolení bylo třeba povolit vedle rekreačního objektu i soubor staveb. Správní orgány zastávají nesprávný názor, že pokud je dodatečně povolována nepovolená stavba, pak je třeba povolit i všechny ostatní stavby, o jejichž povolení stavebník žádá, a navíc je třeba postupovat v posuzování podmínek povolení staveb shovívavěji, než by tomu bylo v řádném řízení; ostatně stavební úřad povoloval i to, o co stavebník ani nežádal. Žalobce v dřívějším řízení poukazoval na to, že v dodatečném stavebním povolení jsou povolovány i stavby, které zde nemají místo; pokud je umístěna na pozemku stavební buňka pouze jako vybavení staveniště, není důvod k vydávání stavebního povolení pro toto dočasné zařízení. Navíc v rámci dodatečného stavebního povolení byly povoleny všechny ostatní stavby, které nebyly započaty. Takové postupy správních orgánů jsou nejen v rozporu s ustanoveními stavebního zákona a prováděcích předpisů, ale též zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a to především se základními ustanoveními. Výslovně odkázal na § 2 správního řádu.

[6] Žalobce dále namítal, že výrok č. I. prvostupňového rozhodnutí je neurčitý a rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že v rozhodnutí chybí údaje, jež mohou odůvodnit postup správního orgánu I. stupně ve smyslu § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, když nelze dovodit, jak stavebníci prokázali zákonem vyžadované předpoklady dodatečného povolení všech v rozhodnutí obsažených

staveb. Žalobce je dále názoru, že žalovaný nesplnil svoji zákonem uloženou povinnost, když nenapravil i porušení zákonných ustanovení správního řádu (bez bližší specifikace). Žalobce dále obecně namítal, že správní orgán I. stupně nepostupoval v řízení o dodatečném stavebním povolení v souladu s ust. § 111 až 115 stavebního zákona, když zejména nemohl posoudit ve smyslu § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, že předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány ve vztahu k dodatečně povolené stavbě.

[7] V dalším žalobním bodě žalobce uváděl, že správní orgány se řídily chybnou úvahou a nevzaly za účastníky vlastníky pozemků, jejichž práv a oprávněných zájmů se rozhodnutí týká (dodatečné stavební povolení se týká i pozemků parc. č. 30/2 a 30/3 v k.ú. Vysoká u Jihlavy).

[8] Žalobce konečně uváděl, že je vlastníkem pozemků a chaty v blízkosti předmětné stavby, jež slouží k pobytu studentů. Jako fyzická osoba založil Střední uměleckou školu grafickou a nese odpovědnost za řádný a bezpečný provoz školy, ochranu zdraví žáků, zdravotně nezávadné prostředí atp. Podle žalobce však hrozí vážně, že dojde ke vzniku škod (podle judikatury je povinen předjímat i vzniklou škodu v budoucnu), a proto nemůže souhlasit s postupem žalovaného, který námítky v řízení nevzal na zřetel. Stavebníci realizací stavby naruší charakter dané lokality. Pokud zde navíc budou stavebníci realizovat svoji podnikatelskou činnost, vyvolají situaci, že školní budova nebude odpovídat příslušným předpisům. Podmínky pro provoz školních budov vyplývají zejména ze zákona č. 561/2004 Sb., zákona č. 258/2000 Sb., zákona č. 262/2006 Sb., jakož i dalších právních předpisů. Podle žalobce je pochopitelné, že se zajímá o to, co se v okolí školní budovy děje a uplatňuje oprávněné výhrady k postupům správních orgánů. Nemovitosti pro potřeby školy zakoupil, přičemž postupoval v důvěře k rozhodnutím orgánů vykonávajících působnost státu a v důvěře ve vydaná územní rozhodnutí a územní plán. To, že zákon připouští změnu i územního plánu či vydaných rozhodnutí ještě neznamená, že může dojít ke zvlášti či nepředvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

[9] S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Shrnutí základních bodů vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém vyjádřil nesouhlas s uplatněnými žalobními body. Poukázal dále na to, že žalobce v žalobě na několika místech v obecné rovině avizuje porušení stavebních předpisů nebo porušení pravomocí správních orgánů, neuvádí ale, v jakém jednání žalobce tyto vady spatřuje. Podle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný proto neshledal důvod pro zrušení nebo změnu dodatečného povolení rekreačního objektu se souborem staveb.

[11] Žalovaný dostatečně vysvětlil, z jakého důvodu projednal i stavby fyzicky nezapočaté v řízení o jejich dodatečném povolení. Uvedl, že přestože byla stavebníky rozestavěna jen stavba rekreačního objektu, nelze tuto projednat v řízení izolovaně bez dalších staveb, neboť tyto další stavby jsou stavebně a provozně podmiňující a související se stavbou rekreačního objektu, tj. se stavbou hlavní. Potřeba projednávání souboru staveb vznikla v praxi stavebních úřadů a do stavebního zákona bylo řešení takové situace doplněno zákonem č. 191/2008 Sb.

V žalobě avizované zvýhodnění stavebníků není v tomto případě na místě, neboť všechny stavby byly projednány nejen v nepravomocně skončeném územním a stavebním řízení, ale po zjištění zahájení stavby rekreačního objektu bez pravomocného stavebního povolení i v řízení o jejich dodatečném povolení, kde opět stavebníci nesli důkazní břemeno pro vydání rozhodnutí, na základě kterého by nemuseli započatou stavbu odstraňovat. Za svoji předčasnou stavební aktivitu byli nadto potrestáni v řízení o přestupku.

[12] Žalovaný přitom neshledal důvodné ani námitky stran vlastnictví nemovitostí, jež slouží pro potřebu soukromých škol. Podle žalovaného se žalobce snaží vnutit správnímu soudu domněnku, že stavba rekreačního objektu bude mít ve svém okolí negativní vliv na dosavadní bezpečné, nezávadné a zdravé neohrožující školní prostředí. Takto naznačenou obavu považuje žalovaný za značně přehnanou a zcela irelevantní. Jedná se o námitku, která - i kdyby se prokázala její pravdivost - nemá žádný význam pro dané řízení. V řízení o dodatečném povolení stavby rekreačního objektu byly v souladu s ustanovením § 129 stavebního zákona zkoumány podmínky pro umístění stavby, tzn. soulad umísťované stavby s právními předpisy. Účastníci mají nárok na ochranu svých práv, přičemž ale relevantní jsou hodnoty, které požívají právní ochrany. Ze žádného právního předpisu však nevyplývá právo na zaručení jakési fyzické i právní trvalosti a stálosti stavu nemovitostí sousedících s navrhovanou stavbou, zejména když obavy z takové změny nejsou důkazně ničím podloženy.

[13] Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě a vyjádření osob zúčastněných na řízení

[14] Žalobce podal k vyjádření žalovaného k žalobě repliku, ve které zejména uvedl, že pokud žalovaný uvádí, že stavby stavebníka byly projednány v předchozím územním řízení a stavebním povolení, není to pravdou, neboť stavba má zcela jiný půdorys, jiné uspořádání, výšku a umístění v terénu, než jak byla označena v původním stavebním povolení. Stavby dodatečně povolované stavebníkovi v dodatečném stavebním povolení jsou zahrnovány do rozhodnutí jen na podkladě žádosti o dodatečné povolení stavby. Ta by však dle názoru žalobce neměla přesáhnout rámec, který je vymezen rozhodnutím správního orgánu o zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 18/2011.

[15] Osoby zúčastněné na řízení podali k žalobě stručné vyjádření, ve kterém uvedli, že žalobu považují za zcela bezdůvodnou a navrhují, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl.

V.

Podmínky řízení a další procesní otázky

[16] Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

[17] V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání,

příčemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[18] Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.; žalobce i žalovaný vyslovili souhlas s projednáním věci bez jednání.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

[19] Žalobce správním orgánům primárně vytýkal nesprávnou aplikaci práva. Podle žalobce se na danou situaci měl použít režim ve smyslu § 111 a násl. stavebního zákona a nikoliv režim ve smyslu § 129 odst. 1 až 3 stavebního zákona. Těmto námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.

[20] Jak vyplývá ze správního spisu, dne 12. 10. 2010 vydal správní orgán I. stupně oznámení č.j. MMJ/SÚ/4243/2010-1, kterým zahájil řízení o odstranění stavebníky rozestavěné stavby z důvodu, že stavebníci zahájili stavbu před nabytím právní moci spojeného územního rozhodnutí a stavebního povolení vydaného na tuto stavbu. Ze správního spisu dále vyplývá, že stavebníci doručili správnímu orgánu I. stupně dne 20. 10. 2010 žádost o dodatečné povolení stavby předmětného rekreačního objektu se souborem staveb (zpevněné plochy kolem stavby pro rodinnou rekreaci, včetně odstavných stání umístěných na pozemcích p.č. 30/7 a 30/2, komunikačního napojení (sjezd) na účelovou komunikaci umístěnou na pozemku p.č. 1490/1, kdy sjezd je umístěn na pozemcích p.č. 30/2 a 13/3, přípojky el. energie, umístěné na pozemku p.č. 30/7, přípojky vody, umístěné na pozemku p.č. 30/7, kanalizační přípojky včetně nepropustné jímky na vyvážení, umístěné na pozemcích p.č. 30/7 a 29/3, sběrných vsakovacích jímek na dešťové vody včetně napojení od okapních žlabů, umístěných na pozemku p.č. 30/7, zařízení staveniště umístěného na pozemku p.č. 30/7, oplocení části pozemků p.č. 30/7, 29/3, 30/2 a 30/3 vše v kat. území Vysoká u Jihlavy, obec Jihlava).

[21] Z důvodu, že žádost nebyla úplná, vyzval správní orgán I. stupně stavebníky výzvou ze dne 25. 10. 2010 k jejímu doplnění a usnesením zahájené řízení přerušil. Po doložení chybějících podkladů oznámil správní orgán I. stupně (oznámením ze dne 28. 12. 2010) zahájení řízení o dodatečném povolení rekreačního objektu známým účastníkům řízení (vč. žalobce jako vlastníka sousedních nemovitostí). Současně jim sdělil, že jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí a vyzval je, aby se ve stanovené lhůtě seznámili s podklady pro rozhodnutí a uplatnili námitky a případné důkazy. Správní orgán I. stupně následně seznámil účastníky řízení s doplněnými podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a poté vydal dne 8. 2. 2011 rozhodnutí č.j. MMJ/SÚ/4372/2010-8, kterým stavebníkům (osobám zúčastněným na řízení) dodatečně povolil tyto stavby: stavba pro rodinnou rekreaci, která byla započata na pozemku p.č. 30/7; zpevněné plochy kolem stavby pro rodinnou rekreaci, včetně odstavných stání, umístěných na pozemcích p.č. 30/7 a 30/2; komunikačního napojení (sjezd) na účelovou komunikaci umístěnou na pozemku p.č. 1490/1, kdy sjezd je umístěn na pozemcích p.č. 30/2 a 13/3; přípojky el. energie, umístěné na pozemku p.č. 30/7; přípojky vody, umístěné na pozemku p.č. 30/7; kanalizační přípojky včetně nepropustné jímky na vyvážení, umístěné na pozemcích p.č. 30/7 a 29/3; sběrných vsakovacích jímek na dešťové vody včetně napojení od okapních žlabů, umístěných na pozemku p.č. 30/7; zařízení staveniště umístěného na pozemku p.č. 30/7; oplocení části pozemků p.č. 30/7, 29/3, 30/2 a 30/3, všechny umístěné v kat. území Vysoká u Jihlavy, obec Jihlava (rekreační objekt se

souborem staveb). Současně stanovil podmínky pro provádění těchto staveb. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a potvrdil tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[22] Z výše uvedeného tak vyplývá, že v dané věci stavebníci (osoby zúčastněné na řízení) podali žádost o dodatečné povolení stavby rozestavěného rekreačního objektu se souborem staveb. Stavebníci tak projeví jednoznačnou vůli k zahájení řízení o dodatečném stavebním povolení, které je upraveno primárně v § 129 stavebního zákona.

[23] Podle § 129 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby: a) která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstraní závadný stav stavby; jde-li o stavbu nebo zařízení, které jsou kulturní památkou, postupuje se podle zvláštního právního předpisu; b) prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním; nebo c) u níž bylo stavební povolení zrušeno podle § 176 odst. 5 a stavbu nelze zachovat. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že: a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území; b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje; c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Podle § 129 odst. 3 téhož zákona stavební úřad u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

[24] Z § 129 odst. 1 až 3 stavebního zákona tedy plyne, že stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním (což je i souzený případ, neboť stavebníci započali se stavbou i přesto, že spojené územní a stavební řízení na stavbu stavby rekreačního objektu se souborem staveb bylo usnesením zastaveno ve fázi, kdy vydané spojené územní rozhodnutí a stavební povolení nenabylo právní moci) lze dodatečně povolit, pokud stavebník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem. Pokud u takové stavby stavebník (vlastník) požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti, ve kterém postupuje podle § 111 až 115 stavebního zákona.

[25] Z výše uvedeného tak plyne, že pokud stavebník provede (provádí) stavbu bez stavebního povolení, může být i přesto (po splnění zákonných podmínek) taková stavba dodatečně povolena. Ostatně toto potvrzuje i recentní judikatura, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č.j. 1 As 67/2011-108, přístupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že pokud v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona stavebník nebo vlastník stavby prokáže splnění podmínek

vymezených v uvedeném ustanovení, stavební úřad stavbu povolí. Ze správního spisu přitom vyplývá, že všechny tyto podmínky byly splněny (podrobněji k nim viz dále) a správní orgány proto oprávněně postupovaly ve smyslu § 129 stavebního zákona, neboť stavebníci žádostí o dodatečné stavební povolení založili takový režim.

[26] Z těchto důvodů proto krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že správní orgány pochybily, pokud na danou situaci použily režim § 129 odst. 1 až 3 stavebního zákona. Označená ustanovení jednoznačně obsahují postup pro danou situaci, kdy bylo zjištěno, že stavebníci započali se stavbou rekreačního objektu bez stavebního povolení (stavebníci zahájili stavbu před nabytím právní moci spojeného územního rozhodnutí a stavebního povolení vydaného na tuto stavbu). Podle krajského soudu tak bylo nutno v případě zjištění stavby provedené (prováděné) bez stavebního povolení nutno postupovat právě podle § 129 odst. 1 až 3 stavebního zákona.

[27] Podle krajského soudu se přitom správní orgány dostatečně zabývaly splněním všech podmínek ve smyslu § 129 stavebního zákona. K tomu srov. předmětné rozhodnutí stavebního úřadu, kde se stavební úřad zabýval jak souladem předmětné stavby se záměry územního plánování, tak i s obecnými požadavky na výstavbu, resp. neshledal, že by byla prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje. K souladu s územním plánem, resp. obecnými požadavky na výstavbu stavební úřad mj. uvedl, že předmětná stavba je umístěna v ploše určené v platném územním plánu Statutárního města Jihlavy v ploše BV - bydlení individuální venkovského typu. Mezi dominantní činnosti zde patří obytná - plochy nízkopodlažní obytné zástavby s hospodářským zázemím (užitkovým využitím zahrad a možností chovu zvířat). Individuální rodinné domy o max. dvou nadzemních podlažích nebo 1 nadzemním podlažím s využitelným podkrovím. Mezi nepřipustné činnosti náleží všechny druhy výrobních a skladových činností, které hlukem, prachem, exhalacemi přímo nebo druhotně narušují pozemky souseda. Jelikož předmětná stavba bude sloužit k rekreaci a relaxaci stavebníků a nebude svým užíváním narušovat sousední pozemky, lze zkonstatovat, že její umístění je plně v souladu s dominantní činností v ploše. Hmotové řešení navrhované stavby, podlažnost, odstupové vzdálenosti od sousedních staveb i zvolený způsob jejího zastřešení koresponduje s architektonickým výrazem i hmotovým řešením okolní zástavby v této lokalitě. Vyhláška č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území vymezuje v § 2 písm. b) pojem stavba pro rodinnou rekreaci, jako stavbu, jejíž objemové parametry a vzhled odpovídají požadavkům na rodinnou rekreaci a která je k tomuto účelu určena. Stavba pro rodinnou rekreaci může mít nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví. Projednávaná stavba svojí podlažností a architektonickým ztvárněním, jenž zapadá do kontextu okolí, plně vyhovuje podmínkám stanoveným ve vyhlášce. Svojí zastavěnou plochou se sice jedná o větší stavbu, ale vzhledem k celkové ploše navazujících pozemků, které jsou ve vlastnictví žadatelů se jedná o minimální procento zastavěnosti této plochy (celková plocha pozemků p.č 25, 29/3, 30,2, 30/3, 30/7, 30/9 je 4372 m²). Projednávaná stavba, včetně staveb souvisejících, bude užívána pro rodinnou rekreaci, kdy svým objemem, parametry a využitím je plně v souladu se stanovenou činností v ploše uvedené v závazné části územně plánovací dokumentace. Dále stavební úřad odkázal na stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, ze kterých při posuzování dané věci vycházel. Stejně tak lze odkázat na rozhodnutí žalovaného, který se rovněž k odvolacím námitkám zabýval podmínkami ve smyslu § 129, resp. § 111 až 115 stavebního zákona. Správní orgány se tedy podle krajského soudu zabývaly podmínkami pro dodatečné povolení předmětné stavby. Podrobněji odkazuje krajský soud na odůvodnění předmětných rozhodnutí.

[28] Žalobce dále v žalobě, resp. replice poukazoval na fakt, že se stavebníci v dané věci vyhnuli územnímu řízení, jakož i na fakt, že původně projednávaná stavba ve spojeném územním a stavebním řízení se liší od dodatečně povolené stavby. S těmito tvrzeními krajský soud souhlasí. Současná právní úprava však vychází z toho, že pokud je stavba zahájena bez stavebního povolení, je možno ji i přesto povolit, a to při splnění podmínek uvedených v § 129 stavebního zákona. Označené ustanovení přitom o územním rozhodnutí nehovoří. Podle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona lze takovou stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území. Stavební zákon tedy v takovém případě ukládá stavebnímu úřadu toliko posuzovat, zda stavebník prokázal, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména pak s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území. Není tedy překážkou dodatečného povolení stavby, jestliže je umístěna v rozporu s územním rozhodnutím – rozhodnutím o umístění stavby. Podrobněji k tomu srov. i komentářovou literaturu, např. Malý, S.: Stavební zákon s komentářem, Aspi, Praha 2007, komentář k § 129 stavebního zákona. Pokud pak žalobce poukazoval na rozdíly mezi původní stavbou (povolovanou v řádném stavebním procesu) a dodatečně povolovanou stavbou, je třeba s ním souhlasit. Jak již však bylo výše uvedeno, v případě žádosti o dodatečné stavební povolení se posuzuje stavba, o kterou stavebník dostatečně žádá, nikoliv stavba, která měla být stavěna na základě původního (nepravomocného) stavebního povolení. V rozporu s tím není ani žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který vychází z faktu, že předmět dodatečného povolování je vymezen právě žádostí o dodatečné stavební povolení.

[29] Pokud pak žalobce výslovně uváděl, že by měl žadatel o dodatečné stavební povolení prokazovat oproti žadateli o stavební povolení další předpoklady (podmínky), konstatuje krajský soud, že právní úprava takové předpoklady nestanoví. I žadatel o dodatečné stavební povolení je povinen splnit toliko to, co mu ukládá zákon. Ostatně i to potvrzuje označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 67/2011-108, přístupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že vydání dodatečného stavebního povolení nemůže stavební úřad podmiňovat splněním dalších podmínek, které nemají oporu ve stavebním zákoně. S ohledem na výše uvedené, kdy žalobci svou žádostí založily režim dodatečného stavebního povolení a správní orgány respektovaly všechny ustanovení daného režimu, nelze hovořit o tom, že by stavebníkům bylo usnadněno, resp. umožněno obejítí zákona. Podáním žádosti o dodatečné stavební povolení k obcházení zákona nedochází. Zákonodárce totiž takovou možnost povolení stavby výslovně umožnil tím, že do právní úpravy zakotvil institut dodatečného povolení staveb (§ 129 stavebního zákona), který podmínil toliko splněním výše označených podmínek. Z výše uvedených důvodů však krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že režim zakotvený v § 129 odst. 1 až 3 stavebního zákona může být výhodnější oproti režimu řádnému ve smyslu § 111 až 115 stavebního zákona. Pokud však stavebník staví stavbu bez stavebního povolení, vystavuje se riziku uložení nemalé sankce, která výhodnost tohoto režimu stírá.

[30] Co se týče argumentace žalobce v tom smyslu, že prokázání toho, že stavba není stavbou černou, resp. že není v rozporu s územním plánem, jakož i prokázání dalších podmínek má spočívat na stavebníkovi, konstatuje krajský soud, že povinnosti stavebníka v řízení o dodatečném stavebním povolení jsou primárně upraveny v § 129 stavebního zákona. Z tohoto ustanovení vyplývají podmínky pro dodatečné povolení stavby. Aby mohlo být vůbec zahájeno řízení o dodatečném povolení, musí stavebník podat žádost o dodatečné stavební povolení (první procesní podmínka) a musí předložit podklady ve stejném rozsahu

jako k žádosti o stavební povolení (druhá procesní podmínka). Mezi další podmínky patří, aby stavebník prokázal, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování; že stavba není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje; a že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem. Teprve při splnění těchto podmínek, je možno uvažovat o dodatečném povolení stavby. Jak přitom vyplývá ze správního spisu, tyto podmínky byly v řízení jednoznačně prokázány; ve správním spisu se nacházejí listiny, které tyto podmínky dokládají. Ostatně žalobce ani neuváděl, která z těchto podmínek nebyla stavebníky výslovně splněna. Pokud žalobce bez dalšího uváděl, že v tuzemsku se nevyplatí dodržovat právní předpisy, není krajskému soudu zřejmé, na základě čeho tak usuzuje. Pokud toto tvrzení vztahuje k dané věci, kdy byla dodatečně povolena předmětná stavba, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde shledal zákonnost takového dodatečného povolení.

[31] Co se týče druhého žalobního bodu, ve kterém žalobce brojil proti závěrům žalovaného stran dodatečného povolení i souboru staveb společně s rekreačním objektem, konstatuje krajský soud, že podle § 4 odst. 1 stavebního zákona platí, že pokud je spolu se stavbou hlavní předmětem žádosti nebo ohlášení soubor staveb, projedná stavební úřad všechny stavby v režimu stavby hlavní. Zmíněné ustanovení je rozvedením obecné zásady procesní ekonomie, neboť umožňuje, aby povolení objektu stavby hlavní bylo projednáno společně s vedlejšími stavbami (souborem staveb), které ke stavbě hlavní plní doplňkovou funkci. Díky tomuto ustanovení tak není třeba povolovat každou stavbu zvlášť, čímž dochází ke zjednodušení řízení při současném nižším zatěžování dotčených subjektů. Stavební zákon přitom aplikaci § 4 odst. 1 neomezuje pouze na řízení o běžném stavebním povolení. Z důvodu, že stavební zákon i řízení o dodatečném stavebním propojuje s řízením o běžném stavebním povolení (k tomu srov. odkaz v § 129 odst. 3 stavebního zákona na § 111 a násl. stavebního zákona), je podle krajského soudu možné, aby bylo ve smyslu § 4 odst. 1 postupováno i v řízení o dodatečném stavebním povolení. Ze správního spisu přitom plyne, že žadatelé nepodali žádost o dodatečné stavební povolení toliko rekreačního objektu (stavby hlavní), nýbrž i dalších staveb (zpevněné plochy kolem stavby pro rodinnou rekreaci, komunikačního napojení na účelovou komunikaci atp.). Správní orgán proto postupoval správně, pokud za dané situace, kdy žadatelé požádali v žádosti o dodatečné stavební povolení i o povolení předmětného souboru staveb (po posouzení všech podmínek pro dodatečné povolení), dodatečně povolil i označený soubor staveb. Jinými slovy, pokud byly splněny podmínky pro dodatečné stavební povolení, k tomu viz výše, není důvodu, aby nemohly být se stavbou hlavní projednány i stavby další (bez ohledu na to, zda se jednalo o stavby nové či rozestavěné). Aplikaci ustanovení § 4 odst. 1 stavebního zákona na souzenou věc nebrání ani § 115 stavebního zákona, podle kterého stavební úřad stanoví ve stavebním povolení (v daném případě v dodatečném stavebním povolení, k tomu viz výše) podmínky pro provedení stavby. Podle krajského soudu tedy správní orgány postupovaly i v tomto ohledu v souladu se zákonem.

[32] Co se pak týče žalobcem uváděného údajného zvýhodnění stavebníků při povolování souboru staveb či obhajování jejich postupu, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde se již porovnáním režimů řádného stavebního povolení a dodatečného stavebního povolení zabýval. Z napadeného rozhodnutí přitom nelze dovodit, že by žalovaný obhajoval postup stavebníků; žalovaný postupoval pouze v mezích právní úpravy, která stavebníky opravňovala k podání žádosti o dodatečné stavební povolení. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že v rámci dodatečného povolení musí být povoleno vše, co stavebník žádá. Dodatečně lze povolit toliko stavby, které splní všechny podmínky vymezené v § 129 stavebního zákona. Tvrdil-li pak žalobce, že stavební úřad povoloval i to, oč stavebníci nežádali, konstatuje

krajský soud, že předmět žádosti o dodatečné stavební povolení se shoduje s výrokem dodatečného stavebního povolení.

[33] Žalobce dále v žalobě uváděl, že pokud je umístěna na pozemku stavební buňka pouze jako vybavení staveniště, není důvod k vydávání stavebního povolení pro toto dočasné zařízení. K této námitce je třeba uvést, že žalovaný se touto námitkou zabýval již na základě podaného odvolání, když uvedl, že mobilní buňka jako zařízení staveniště splňuje kritéria výrobku plnění funkce stavby podle § 108 stavebního zákona a její provedení je možné po vydání územního souhlasu nebo ohlášení podle § 103 a 104 stavebního zákona. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a doplňuje, že podle bodu 11) Podmínek pro provedení stavby se zařízení staveniště (které je tvořeno mobilní buňkou, která je umístěna v severozápadní části pozemku p.č. 30/7 v kat. území Vysoká u Jihlavy) povoluje pouze jako dočasná stavba, která bude po dokončení výstavby odstraněna.

[34] Krajský soud není ani názoru, že by správní orgány porušily § 2 správního řádu. Označené ustanovení ukládá správním orgánům postupovat v souladu s právními předpisy (§ 2 odst. 1), uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2); šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy dotčených osob a zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu (§ 2 odst. 3); a dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4). Žalobce však je názoru, že toto ustanovení ukládá správním orgánům (vedle povinnosti vyvíjet svou činnost v rámci vymezeném zákonem a vést účastníky k respektování a dodržování právních předpisů při dodržení zásady rovnosti účastníků), k tomu, aby rozhodovaly tak, aby jeho rozhodnutí bylo přesvědčivé a mělo i preventivní a výchovnou povahu. Správní řád však v tomto ustanovení takové povinnosti nezmiňuje. Tyto povinnosti lze však dovodit z jiných ustanovení správního řádu a dalších právních norem. Bez ohledu na tuto skutečnost je však krajský soud názoru, že ani zásady obsažené v § 2 či jiném ustanovení zákona správní orgány neporušily. Správní orgány postupovaly v souladu s ustanoveními správního řádu, resp. stavebního zákona.

[35] V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že výrok č. I. prvostupňového rozhodnutí je neurčitý a rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelné. Krajský soud proto zkoumal, zda je tato námitka důvodná. Podle krajského soudu lze z výroku rozhodnutí bez dalšího dovodit, že se jím vydává dodatečné povolení na stavbu předmětného rekreačního objektu vč. souboru staveb, přičemž všechny tyto stavby jsou podrobně specifikovány (druhem, parcelními čísly atp.). Správní orgán I. stupně dále v rozhodnutí stanovil zcela v souladu s § 115 stavebního zákona podmínky pro provedení stavby (stavba musí být provedena v souladu s projektovou dokumentací, musí být dodržena ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích, vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území atp.). Byly rovněž stanoveny podmínky stran napojení stavby na komunikace, napojení sítí, zásobování staveb, odkanalizování atp. Krajský soud tedy nepovažuje rozhodnutí stavebního úřadu, resp. jeho výrok za neurčitý. Ostatně žalobce ani explicitně nespecifikoval, v čem konkrétně měl být výrok neurčitý. Pokud pak žalobce dovozoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu, že v něm chybí údaje, jež mohou odůvodnit postup ve smyslu § 129 stavebního zákona (když nelze dovodit, jak stavebníci prokazovali vyžadované předpoklady dodatečného povolení všech v rozhodnutí obsažených staveb) odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde se dostatečně zabýval zákonností postupu stavebního úřadu ve smyslu § 129 stavebního zákona, jakož i důvody pro povolení souboru

staveb. Žalobce přitom sám ani netvrdí, které předpoklady stavebníci neprokázali a krajský soud se proto touto námitkou nemohl podrobněji zabývat. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Podrobněji srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58. To samé platí i pro obecnou námitku žalobce, že žalovaný nesplnil svoji zákonem uloženou povinnost, když nenapravil i porušení zákonných ustanovení správního řádu (bez bližší specifikace), jakož i pro obecnou námitku, že správní orgán I. stupně nepostupoval v řízení o dodatečném stavebním povolení v souladu s § 111 až 115 stavebního zákona, když zejména nemohl posoudit ve smyslu § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, že předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány; listiny předložené stavebníky obsahující zprávy příslušných dotčených orgánů se týkaly jiného projektu stavby. Žalobce nespecifikoval, které podklady nemají vyhovovat požadavkům uplatněnými správními orgány (rovněž bez bližší specifikace). Jak již přitom bylo naznačeno shora, úkolem krajského soudu není dohledávat za žalobce konkrétní pochybení správních orgánů. Z procesní opatrnosti se krajský soud zabýval tím, zda správní orgány neporušily stanovení stavebního zákona či správního řádu, avšak toto neshledal. Podle krajského soudu správní orgány postupovaly zcela v mezích stavebního zákona, jakož i procesních ustanovení správního řádu. Stavební úřad zkoumal splnění všech podmínek ve smyslu § 129 stavebního zákona a žalovaný respektoval příslušné ustanovení procesního předpisu - správního řádu, podle něhož je úkolem odvolacího orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaný řádně posoudil jak soulad napadeného rozhodnutí prvoinstančního orgánu s právními předpisy, tak se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s uplatněnými námitkami.

[36] Podle žalobce dále správní orgány nevzaly za účastníky vlastníky pozemků, jejichž práv a oprávněných zájmů se rozhodnutí dotýká (dodatečné stavební povolení se týká i pozemků parc. č. 30/2 a 30/3 v k.ú. Vysoká u Jihlavy). K této námitce krajský soud předně uvádí, že správní orgány se otázkou účastenství v daném řízení zabývaly, když stanovily okruh účastníků, mezi které patřil i žalobce z důvodu vlastnictví nemovitostí v blízkosti předmětných staveb. Žalobce přitom sám netvrdí, že by byl vlastníkem označených pozemků (p.č. 30/2 a p.č. 30/3 v k.ú. Vysoká u Jihlavy). Ostatně to nelze dovodit ani ze spisu. Podle § 65 a násl. s. ř. s. přitom může žalobce účinně namítat pouze zkrácení svých práv či práv, která jemu příslušejí. Musí tedy namítat, že rozhodnutí žalovaného, resp. jemu předcházející rozhodnutí, ho zkrátilo na jeho právech, či právech jemu příslušejících. Jinými slovy, žalobou podle § 65 s. ř. s. se lze domáhat pouze ochrany práv žalobce, či práv, která žalobci příslušejí, a naopak se nelze domáhat zkrácení jiných práv, tedy práv, která příslušejí jiným osobám. Ty jsou totiž oprávněny podat samostatnou žalobu, ve které se mohou domáhat opět pouze práv, která jsou v jejich moci. V opačném případě by docházelo k překrývání právních sfér žalobců a tím i k překrývání soudní ochrany. Tyto závěry potvrdila i judikatura Nejvyššího správního soudu, viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005,

čj. 6 A 25/2002-42, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001-67, oba přístupné na www.nssoud.cz. Žalobní legitimace je tak dána pouze v případě, že se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce. Stejně tak je možno odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007-83, z něhož obdobně vyplývá, že vyjádření a námitky, které je účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je tak vyloučeno, aby se domáhal ochrany práv osob jiných, jejichž zcela samostatná práva přísluší hájit pouze jim a je jejich věcí, zda tak učinili do důsledků či nikoli. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobce byl v daném řízení účastníkem řízení a mohl uplatňovat práva jemu příslušející.

[37] Co týče námitek obsažených v posledním žalobním bodě (stran vlastnictví nemovitostí, jež slouží pro potřebu soukromého vzdělávání a vzniklých škod), konstatuje krajský soud, že stavební úřad tyto námitky zamítl proto, že nemůže zohledňovat budoucí neurčité žalobcovy záměry. V odvolání pak žalobce takovou námitku neuplatnil. Nelze proto vytýkat žalovanému, že se takovými námitkami nezabýval. I podle krajského soudu přitom žalobcem uváděné důvody nemohou mít žádného vlivu na dodatečné stavební povolení. Pokud stavba splňuje zákonné požadavky (z hlediska technického, zastínění, hlučnosti, odstupových vzdáleností atp.), a byla dodržena procedura dodatečného stavebního povolování, což se i stalo, k tomu viz výše, nelze správním orgánům vytýkat, že vydaly dodatečné stavební povolení. K tomu krajský soud poznamenává, že každá novostavba umístěná do původní zástavby má potenciál zasáhnout do právní sféry původních obyvatel, resp. narušit původní charakter zástavby. Aby došlo k minimalizaci těchto zásahů, vytvořil zákonodárce podrobný proces, který započítí nové výstavby předchází. První fází tohoto procesu je fáze územního plánování rozhodování, ve které se řeší funkční využití území, stanoví zásady jeho organizace, věcná a časová koordinace výstavby a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území. Druhou fází označeného procesu je fáze územního rozhodování, ve kterém se vymezí území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů v území, zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, věcná a časová koordinace jednotlivých staveb a jiných opatření v území a požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí. Třetí fází představuje fáze stavebního povolení, kterou se stanoví závazné podmínky pro provedení a užívání stavby, zejména ochrana veřejných zájmů při výstavbě a při užívání stavby, komplexnost stavby, dodržení obecných technických požadavků na výstavbu, popřípadě jiných předpisů a technických norem, a dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy, především vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby a jejího užívání na životní prostředí. Důsledné dodržování posloupnosti jednotlivých fází mj. zabezpečuje i ochranu práv účastníků řízení, kteří se mohou do jednotlivých fází zapojit. V podobném duchu se ostatně nese i judikatura Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2004, čj. 5 A 107/2001-53, přístupný na www.nssoud.cz, z níž vyplývá, že jednotlivá řízení upravená ve stavebním zákoně je nutno vidět v jejich vzájemné časové, formální a obsahové souvztažnosti, neboť např. ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumá zejména, zda dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí, a rovněž v kolaudačním řízení stavební úřad zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Označená ochrana účastníků řízení však musí mít zákonitě své limity. Množina těchto účastníků bývá povětšinou natolik rozsáhlá, že by v případě nulové existence omezení pro uplatnění jejich práv dokázala uvedené procesy zcela eliminovat. Jedním z těchto limitů je limit osobní a limit věcný, který umožňuje pouze ochranu práv účastníků řízení a ochranu pouze určitých, ze zákona vyplývajících, práv těchto účastníků. Tato práva jsou obsažena ve speciálních předpisech. Krajský soud však není

názoru, že by povolením předmětného rekreačního objektu se souborem staveb došlo k porušení konkrétního ustanovení zákona. Ostatně sám žalobce to ani netvrdí, toliko obecně odkazuje na právní předpisy, které stanoví podmínky pro provoz školních budov a související předpisy. Krajskému soudu navíc není zřejmé, jak by dodatečným stavebním povolením na předmětný rekreační objekt mohla být ovlivněna výuka či provoz školy, resp. jak by mohla žalobci vzniknout škoda. Ostatně tu žalobce ani konkrétně nedokládá ani nekonkretizuje. Krajský soud nezpochybňuje judikaturu Nejvyššího soudu stran škody vzniklé v budoucnu, v daném případě však není posuzována škoda, ale zákonnost dodatečně vydaného stavebního povolení. Poukazuje-li žalobce na náklady předmětného objektu vč. souboru staveb (či na frekvenci užívání stavby stavebníky), ani ty nemají s vydáním dodatečného stavebního povolení nic společného. Žádný právní předpis nezakazuje, aby rekreační objekt byl stavěn nákladně. Krajský soud přitom postrádá rovněž relevanci mezi podmínkami pro provoz školní budovy a podnikatelskou činností stavebníků; předmětný rekreační objekt vč. souboru staveb nemá sloužit k podnikání, ale k rodinné rekreaci. Krajský soud žalobci neupírá jeho legitimní zájem o dění v okolí školních budov, to však neznamená, že by jen z tohoto titulu nemělo být vydáno (při splnění všech zákonných podmínek) dodatečné stavební povolení. Konečně pak krajský soud konstatuje, že není ani názoru, že se správní orgány dopustily zvlé či nepředvídatelnosti. Správní orgány postupovaly zcela v mezích právních předpisů, které se vztahují k dodatečnému povolení stavby.

[38] Krajský soud závěrem dodává, že si plně uvědomuje důvody pro podání správní žaloby, té však nemohl s ohledem na výše uvedené důvody přisvědčit. Zákonodárce vyjádřil jednoznačnou vůli umožnit dodatečné povolení i té stavby, která byla zahájena bez stavebního povolení, pokud stavebník splnil všechny zákonné podmínky, což se v daném případě stalo. Podrobněji viz výše.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] S ohledem na výše uvedené důvody zamítl Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[41] Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 5 věta první s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodu, že soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, nelze osobám zúčastněným na řízení přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jim žádné náklady ve smyslu ust. § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. nevznikly. V posuzované věci soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro které lze výjimečně rozhodnout, že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu dalších nákladů přiznává, a proto soud zákonem umožněnou moderaci ve smyslu § 60 odst. 5 věta druhá s. ř. s. nepoužil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu